

Cuprins

<i>Prefață</i>	5
<i>Introducere</i>	11
Capitolul 1 — <i>Pe drum</i>	17
Capitolul 2 — <i>Luptele de la Stalingrad</i>	33
Capitolul 3 — <i>Ca prin urechile acului</i>	52
Capitolul 4 — <i>Amânare în ultimul moment</i>	71
Capitolul 5 — <i>Zăpada însângerată nu cade din cer</i>	96
Capitolul 6 — <i>Un moment de răgaz</i>	139
Capitolul 7 — <i>Vânătoarea partizanilor italieni</i>	151
Capitolul 8 — <i>Înapoi în infernul rus</i>	162
Capitolul 9 — <i>Alarmă la capul de pod de la Nikopol</i>	178
Capitolul 10 — <i>Teamă și ură în loc de lacrimi</i>	213
Capitolul 11 — <i>Prin noroiul fără fund</i>	236
Capitolul 12 — <i>Intermezzo mortal</i>	263
Capitolul 13 — <i>De la Crucea de Cavalier la crucea din lemn</i>	281
Capitolul 14 — <i>Condamnat la moarte</i>	291
Capitolul 15 — <i>Vulturii pândesc la Nemmersdorf</i>	312
Capitolul 16 — <i>Din Polonia în paradisul nebunilor</i>	320
Capitolul 17 — <i>Mai bine mort decât în Siberia</i>	331

Capitolul 12

Intermezzo mortal

Orașul Chișinău arată ca o cutie de bijuterii în comparație cu murdăria și noroiul din Rusia. Are chiar un aer occidental. Este 27 martie 1944 și se spune că rușii au trecut deja Prutul și înaintază în Moldova. Din oraș au fost evacuate unitățile de comunicații, așa că acum întâlnim pe străzi numai unități germane și române din linia frontului. Soarele de primăvară tocmai începe să-și încerce puterile, lăsându-ne să profităm din plin de cele mai multe zile. Primim aproape în fiecare zi un pahar din deliciosul vin galben-auriu românesc. După săptămânile de restriște ale retragerii, simțim o vigoare nouă, care ne redă speranța.

Dar nu durează mult. Inamicul, care are și el probleme cu noroiul adânc, și-a adus tancurile și armamentul greu, a împins înapoi frontul românesc între Iași și Roman, pe o distanță considerabilă, ocupând linia ferată și drumurile importante dintre Chișinău și Iași. Primim ordin să recuperăm aceste zone, ceea ce reușim, cu ajutorul Panzergrenadierregiment „Grossdeutschland”. Aceasta nu era unitatea Waffen SS cu același nume, ci o unitate de luptă bine echipată, lângă care luptasem de multe ori în trecut.

În această perioadă am fost rănit din nou în picior, dar am reușit să mă odihnesc câteva zile la trenuri. Waldi și Gustav

Koller avuseseră și ei probleme. Ca urmare a unei răni anterioare la picior, Gustav alerga cu dificultate, așa că rămânea adesea la trenul de aprovizionare. Din momentul când am ajuns în România, el și Warias au fost repartizați în grupa noastră. Între timp, trenurile noastre au fost deviate spre Iași, un oraș cu aproximativ 100 000 de locuitori.

1 aprilie 1944

Unitatea noastră este folosită din nou ca să-l împingă înapoi pe dușmanul care străpunsese pozițiile românești. Acum luptă lângă Horlești. Eu sunt tot la trenurile din spatele frontului și sunt încântat că pot rămâne aici pentru moment! Vremea s-a schimbat complet. De dimineață începuse să plouă, dar după aceea s-a stârnit o furtună de zăpadă puternică, la fel de cumplită ca aceea pe care o trăisem în 1942 în Rusia. Într-un interval de timp foarte scurt, totul s-a acoperit de zăpadă și drumurile au devenit impracticabile. Armele noastre sunt atât de înghețate, încât contraatacul este amânat.

6 aprilie 1944

Furtuna de zăpadă a durat vreme de trei zile și abia astăzi oamenii noștri se pot întoarce acasă. Au trecut prin condiții extrem de grele.

7-14 aprilie 1944

Inamicul este acum la numai patru kilometri de Iași. A cucerit din nou pozițiile românești cu tancuri și infanterie și avansează spre oraș. Unitatea noastră asigură securitatea flancului nordic, iar Regimentul 26 și câteva batalioane de tancuri atacă inamicul. Intrăm în luptă ceva mai târziu, fiind atacați și bombardați de avioane rusești. În zilele următoare suntem

implicați în mod continuu în lupte grele și retezăm vârfurile înaintării trupelor inamice, izolându-le total de grosul atacatorilor. Drept urmare, inamicul se oprește în loc. Am ratat vacanța de Paști. În aceste două zile luăm cu asalt tranșeele ocupate de unități sovietice puternice și îl forțăm pe inamic să se retragă înapoi, spre nord.

15 aprilie 1944

Românii se pot întoarce acum la pozițiile anterioare, dar ne mirăm cum de pot ofițerii lor să pornească la acțiune ca la paradă, ferchezuiți și cu uniforme perfect călcate. Când am ocazia să vorbesc cu un soldat român din Banat, care știe bine germana, aflu că ofițerii lor părăsesc adesea pozițiile în timpul nopții și merg cu mașina la Iași „ca să se distreze cu femeile”. În această atitudine lipsită de disciplină văd unul din motivele pentru care ori de câte ori un inamic puternic le atacă pozițiile, românii își părăsesc tranșeele și dezertează. În armata lor trebuie să fie o relație incredibilă între ofițeri și trupe – ceva care seamănă cu iobăgia. Am văzut deseori ofițeri care îi biciuiau pe soldați sau îi loveau cu piciorul. (Apropo de aceasta, am constatat același comportament și la unguri.) Odată, pe când eram pe poziții în apropiere de români în fața orașului Iași, am auzit orgiile la care se dedau ofițerii din spatele nostru în timpul nopții, deși eram în tranșeele frontului. Ca farsă, dar și pentru că eram furioși, am tras niște trasoare și am aruncat câteva grenade ca să facem mai mult zgomot și ne-am prăpădit de răs, când au luat-o la goană pe jumătate beți și pe jumătate dezbrăcați.

18-22 aprilie 1944

Waldemar Krekel și Gustav Koller sunt recomandați pentru a fi promovați ca *Unteroffizier*, iar eu îi ajut să-și scrie

declarațiile personale și să-și formuleze corect cererile. În *Schwadron* se știe că nu am ambiție să devin *Gruppenführer*. Nu am spus niciodată care este motivul real, pentru că nu vreau să fiu înțeles greșit sau să mi se reproșeze că evit să-mi asum răspunderea. Adevărul este că mă descurc cât se poate de bine cu mitraliera grea și simt că cel mai bun mod în care îmi pot servi unitatea este să rămân mitralior-șef. Dar nu voi ascunde faptul că fără mitralieră mă simt ca și când aș fi în pielea goală. Bătăliile sunt dure și mă bizui pe ajutorul lui Dumnezeu și pe faptul că sunt înarmat cu o armă puternică, pe care pot conta întotdeauna. Și sunt mândru că, alături de Fritz Hamann, sunt ultimul „prim-mitralior” din *Schwadron* care a supraviețuit din septembrie 1943 fără nicio rană gravă și, drept urmare, am contribuit la succesele pe care le-am repurtat în numeroase ocazii.

Suferințele îndurate în timpul războiului și-au pus amprenta asupra mea. Stresul continuu necesită intervale tot mai lungi de recuperare. Iar acestea se asigură mai puțin prin perioade regulate de permisie și mai mult printr-un minutat *Heimatschuss*, dar fără să provoace în niciun caz cicatrice definitive.

25 aprilie 1944

În timpul scurtei noastre perioade de odihnă, *Schwadron*-ul este din nou onorat cu decorații. Pe lângă mai multe Cruci de Fier Clasa I, sunt acordate două Cruci de Fier clasa a II-a, una unui *Feldwebel* din plutoanele de pușcași și cealaltă mie. Ca urmare a participării neîntrerupte la lupta corp la corp începând de la capul de pod de la Nikopol până în prezent, noi, supraviețuitorii escadronului nostru, primim acum Insigna de Argint pentru Lupta corp la corp. Dar nu cred că aceste

decorații contează prea mult pentru moralul meu. Sufăr de un fel de spaimă spirituală, așa cum avusesem la Rîciov, când începuse cursa morții.

Situația actuală este totuși diferită. De aceea mă gândesc că neliniștea mea a fost provocată de numeroasele lupte de aproape prin care am trecut, care mă lăsaseră oarecum nevătămat, dar acum își spuneau cuvântul asupra corpului meu. Când am început să mă gândesc la aceasta câteva zile mai târziu, mi-a venit în minte că este ca și când ai căuta un fel de perdea, înainte să treci printr-o experiență neplăcută iminentă, deși imediat ce aceasta trece, mă simt din nou normal. Privind retrospectiv lucrurile, mi se pare că această frământare lăuntrică apărea întotdeauna înainte să fiu rănit, chiar dacă era vorba numai de o rană ușoară.

28 aprilie 1944

De când *Oberleutnant*-ul a preluat din nou comanda *Schwadron*-ului, chiar și noi, „bătrânii” care ne săturaserăm de atâtea înțeleștări, am simțit un fel de renaștere a dorinței de luptă. Purtarea lui calmă și sigură – mai ales în săptămânile grele din România – ne dă puterea și elanul să ducem la bun sfârșit luptele corp la corp. Ne conduce întotdeauna în timpul atacului de pe front și știu că suntem cu toții gata să mergem și în iad pentru el. Dar uneori este prea nechibzuit. De exemplu, nu l-am văzut niciodată purtând cască pe cap, nici chiar în timpul focurilor intense de artilerie sau de mortiere. Poartă întotdeauna cascheta ușoară de ofițer peste părul negru, puțin ondulat, ceea ce îi dă o înfățișare tinerească și cutezătoare. Deși a fost rănit de mai multe ori, este convins – ca noi toți, de altfel – că va supraviețui. Și întrucât a trecut prin multe situații grele și a scăpat nevătămat, a devenit un simbol al invulnerabilității.

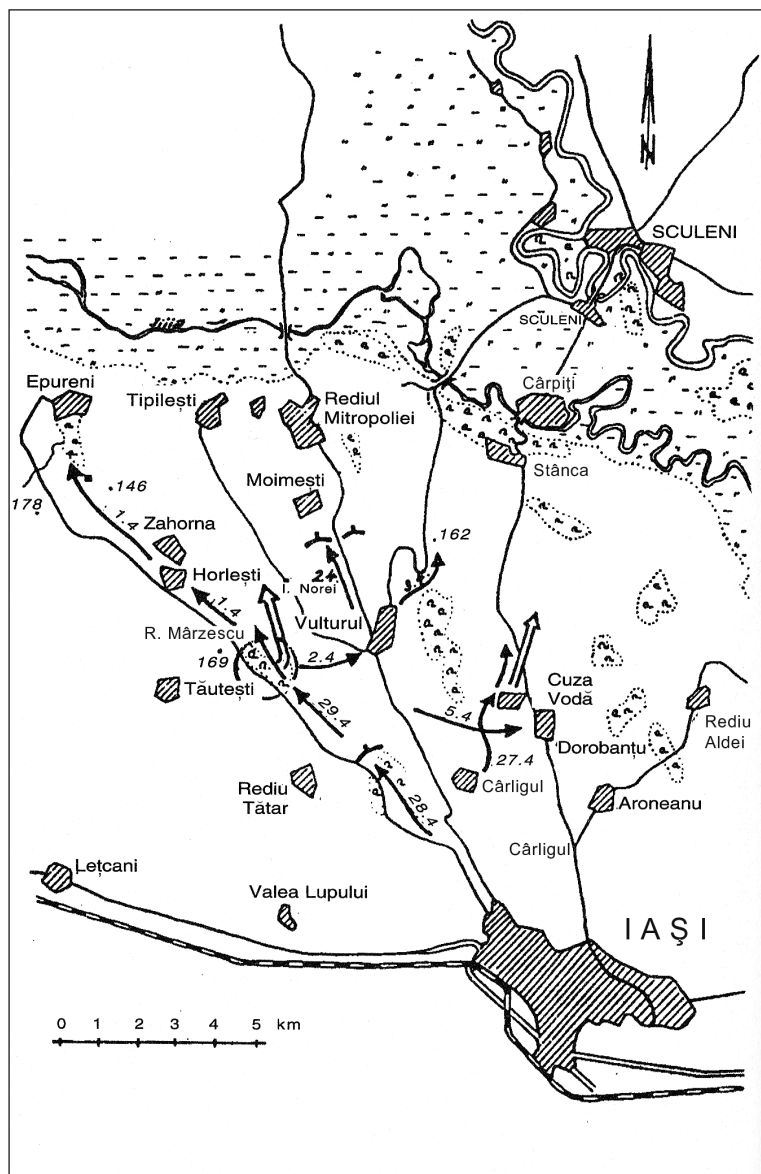
De aceea, suntem cu atât mai crunt loviți când, în timpul unui atac, viața îi este secerată brusc de un obuz ce îi despică țeasta.

Ca să nu anticipez însemnările despre moartea lui, voi urmări succesiunea evenimentelor și voi începe spunând că într-o frumoasă zi de primăvară ne aflam pe poziție lângă un sat românesc și ne încălzeam la soare. Deși nu detectam nicio mișcare în sat, știam că fusese ocupat de ruși. Totul pare liniștit, aproape senin. Soarele de primăvară se joacă pe iarba verde și proaspătă din jurul nostru. Căldura ne toropește și ne obosește, chiar ațipesc puțin pe marginea adăpostului individual. Mă uit la șeful meu, care stă așezat pe pământ într-o adâncitură din apropiere. Cioplește o formă nouă în bastonul lui noduros. Toți soldații se bucură de soare, de pacea și de liniștea interludiului dintre luptele sângeroase ale acestui război brutal. Niciun fel de obuze nu zboară prin spațiul ce separă cele două linii de front; numai din când în când lălăitul unor bețivani sau strigătul ascuțit al unei românce arată că Ivan este ocupat în sat.

Cu câteva zile înainte, într-un sat recent ocupat, culesesem un Ivan beat crișă din patul unei românce care țipa. Nu se putea ține deloc pe picioare și nici nu mai știa că este la război și că noi suntem inamicii. Întrucât nu era în stare să meargă împreună cu ceilalți prizonieri, am decis să-i scoatem toate hainele de pe el și să le aruncăm într-un puț. Apoi l-am azvârlit între niște găini speriate, pe o grămadă de bălegar. Din păcate, nu puteam să așteptăm să se trezească; speram ca româncele să nu-l lase să scape prea ușor.

Tocmai discutam despre acest incident acum câteva zile cu Warias și cu Fritz Hamann și ne imaginam cum se trezise Ivan, când îl auzim pe șef exclamând surprins:

— Ce i-a apucat pe Ivanii ăia de acolo?

Retragerea prin România, în apropiere de Iași. Regimentul 21 Panzergrenadier, 1-29 aprilie 1944